

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 830/ 26 stycznia 2025 ISSN 2080-0010

III Niedziela zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Ne 8, 2-4a. 5-6. 8-10

Czytanie z Księgi Nehemiasza: Kapłan Ezdrasz przyniósł Prawo przed zgromadzenie, w którym uczestniczyli przede wszystkim mężczyźni, lecz także kobiety oraz wszyscy inni, którzy byli zdolni słuchać. I czytał z tej księgi, zwrócony do placu znajdującego się przed Bramą Wodną, od rana aż do południa przed mężczyznami, kobietami i tymi, którzy mogli rozumieć; a uszy całego ludu były zwrócone ku księdze Prawa. Pisarz Ezdrasz stanął na drewnianym podwyższeniu, które zrobiono w tym celu. Ezdrasz otworzył księgę na oczach całego ludu – znajdował się bowiem wyżej niż cały lud; a gdy ją otworzył, cały lud powstał. I Ezdrasz błogosławił Pana, wielkiego Boga, a cały lud, podniósłszy ręce, odpowiedział: «Amen! Amen!» Potem oddali pokłon i padli przed Panem na kolana, twarzą ku ziemi. Czytano więc z tej księgi, księgi Prawa Bożego, dobitnie, z dodaniem objaśnienia, tak że lud rozumiał czytanie. Wtedy Nehemiasz, to jest namiestnik, oraz kapłan-pisarz Ezdrasz, jak i lewici, którzy pouczali lud, rzekli do całego ludu: «Ten dzień jest poświęcony Panu, Bogu waszemu. Nie bądźcie smutni i nie płaczcie!» Cały lud bowiem płakał, gdy usłyszał te słowa Prawa. I rzekł im Nehemiasz: «Idźcie, spożywajcie potrawy świąteczne i pijcie słodkie napoje, poślijcie też porcję temu, który nic gotowego nie ma: albowiem poświęcony jest ten dzień Bogu naszemu. A nie bądźcie przygnębieni, gdyż radość w Panu jest waszą ostoją».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 19 (18), 8-9. 10 i 15

Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem

Prawo Pańskie jest doskonale i pokrzepia duszę, * świadectwo Pana jest pewne, nierozważnego uczy mądrości. Jego słuszne nakazy radują serce, * jaśniej przykazanie Pana i olśniewa oczy.

Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki, * sądy Pana prawdziwe, wszystkie razem słuszne. Niech znajdą uznanie przed Tobą † słowa ust moich i myśli mego serca, * Panie, moja Opoko i mój Zbawicielu.

DRUGIE CZYTANIE

1 Kor 12, 12-30

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian: Bracia: Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest z Chrystusem. Wszyscy bowiem w jednym Duchu zostaliśmy ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy,

czy wolni. Wszyscy też zostaliśmy napojeni jednym Duchem. Ciało bowiem to nie jeden członek, lecz liczne członki. Jeśliby noga powiedziała: «Ponieważ nie jestem ręką, nie należę do ciała» – czy wskutek tego rzeczywiście nie należy do ciała? Lub jeśliby ucho powiedziało: «Ponieważ nie jestem okiem, nie należę do ciała» – czyż nie należałoby do ciała? Gdyby całe ciało było wzrokiem, gdzie byłby słuch? Lub gdyby całe było słuchem, gdzie byłoby powonienie? Lecz Bóg, tak jak chciał, stworzył różne członki, rozmieszczając każdy z nich w ciele. Gdyby całość była jednym członkiem, gdzie byłoby ciało? Tymczasem są wprawdzie liczne członki, ale jedno ciało. Nie może więc oko powiedzieć ręce: «Nie jesteś mi potrzebna», albo głowa nogom: «Nie potrzebuję was». Raczej nawet niezbędne bywają dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze; a te, które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem. Tak przeto szczególnie się troszczymy o przyzwoitość wstydliwych członków ciała, gdyż wobec tych, które nie należą do wstydliwych, nie istnieje taka potrzeba. Lecz Bóg tak ukształtował nasze ciało, że zyskały więcej szacunku członki z natury mało godne czci, by nie powstało rozdwojenie w ciele, lecz żeby poszczególne członki troszczyły się o siebie nawzajem. Tak więc, gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki; podobnie gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współradują się wszystkie członki. Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi Jego członkami. I tak ustanowił Bóg w Kościele naprzód apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, a następnie tych, co mają moc czynienia cudów, potem tych, którzy uzdrawiają, którzy wspierają pomocą, którzy rządzą, którzy przemawiają rozmaitymi językami. Czyż wszyscy są apostołami? Czy wszyscy prorokują? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają moc czynienia cudów? Czy wszyscy posiadają łaskę uzdrawiania? Czy wszyscy mówią językami? Czy wszyscy potrafią je tłumaczyć?

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Por. Łk 4, 18

Pan posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność.

EWANGELIA

Łk 1, 1-4; 4, 14-21

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza: Wielu już starano się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas, tak jak nam je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa. Postanowiliśmy więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po

kolei, dostojny Teofilu, abyś się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono. W owym czasie: Powrócił Jezus mocą Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy. On zaś nauczał w ich synagogach, wyśławiany przez wszystkich. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, znalazł miejsce, gdzie było napisane: «Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski Pana». Zwinąwszy księgę, oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Niego utkwione. Począł więc mówić do nich: «Dzisiaj spełniły się te słowa Pisma, które słyszeliście».

Oto słowo Pańskie

KOMENTARZ

W dzisiejszym drugim czytaniu z 1. Listu do Koryntian św. Paweł ukazuje nam Kościół jako Ciało Chrystusa. To jeden z najlepszych i najżywotniejszych obrazów wyrażających, czym jest Kościół. W tym komentarzu zwrócimy uwagę tylko na jeden aspekt tego symbolu. Otóż Paweł tłumaczy, że Kościół mimo że jest hierarchiczny, to nie oznacza, że są jakiejś członki gorsze, czy niepotrzebne: „Nie może więc oko powiedzieć ręce: «Nie jesteś mi potrzebna», albo głowa nogom: «Nie potrzebuję was»”. Członki słabe tym większej wymagają troski, gdyż inaczej całe ciało będzie cierpiało: „Raczej nawet niezbędne bywają dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze; a te, które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem”. To właśnie pragnął przypomnieć Sobór Watykański II, kiedy zwracał uwagę na rolę świeckich i rozwinął naukę o charyzmatach. Przez niektórych pozostała ona jednak niezrozumiana i jest realizowana na opak. Pozostali oni przy przekonaniu, że w Kościele ważni są tylko biskupi i księża. Podkreślenie roli świeckich rozumieją więc jako dopuszczenie jak największej liczby osób do kapłaństwa np. kobiet czy żonatych mężczyzn. To jednak oznaczałoby, że w Ciele Chrystusa liczyłaby się tylko głowa. Warto wracać do zdrowej nauki ostatniego Soboru i uczyć się, że każdy z nas ma swoje powołanie w Kościele, nim powinien służyć innym i za to być otaczany szacunkiem i wdzięcznością.

Ks. dr Maciej Raczynski-Rożek

Ksiądz Antoni Stelmaszczyk 1860 - 1905.

Ksiądz Antoni Stelmaszczyk to postać o niezwykłym życiorysie, którego losy splatają się z burzliwą historią Polski XIX wieku. Urodzony na ziemiach Kurpi Białych, wychowany w głęboko religijnej i patriotycznej rodzinie. Jego kapłaństwo to nie tylko posługa duszpasterska, ale także wyraz głębokiego zaangażowania w sprawy społeczne i narodowe.

W czasach zaborów, kiedy rosyjski carat tłumił wszelkie przejawy polskości, ksiądz Stelmaszczyk okazał się niezłomnym obrońcą wiary i tradycji. Był świadkiem oraz uczestnikiem trudnych momentów polskiej historii, od Powstania Styczniowego po lata represji i prześladowań. To właśnie w Wilanowie współpracował z rodziną Potockich, wspierał potrzebujących, uczestniczył w odbudowie kościoła parafialnego oraz angażował się w działalność na rzecz miejscowej ludności. Był najdłużej sprawującym posługę duszpasterską na tym stanowisku w kościele św. Anny – posługiwał naszym przodkom przez 45 lat.

Rodzina

Antoni Stelmaszczyk urodził się 5 czerwca 1821 r. (niekiedy pojawia się błędna data jego urodzin – 10 czerwca 1821 r.) w miejscowości Ostrów Łomżyński, obwodu ostrołęckiego, województwa płockiego, dziś miejscowość ta, to powiatowe miasto Ostrów Mazowiecka, położone w północno – wschodniej części Województwa Mazowieckiego. Obecną nazwę miasta uchwalono i ostatecznie wprowadzono w 1926 r. Ostrów Mazowiecka to środek – serce Kurpi Białych. Jest to teren równinny, silnie zalesiony, zajmujący obszar pomiędzy rzekami Narew i Bug, na którym do naszych czasów zachowała się wyjątkowa, bardzo żywa, polska kultura ludowa. Zatem można chyba powiedzieć, że Antoni pochodził z kurpiowskiej rodziny Michała i Marianny z Ciołków małżonków Stelmaszczyków (w dokumentach pojawia się też inna forma nazwiska – Stelmaszyk). Miał liczne rodzeństwo, trzy siostry i pięciu braci. Rodzina Stelmaszczyków, pomimo że mieszkała w mieście utrzymywała się z pracy w swoim gospodarstwie rolnym, zapewne położonym na obrzeżach miejscowości, bądź tuż za jego opłotkami. W jednej z metryk ojcu Antoniego wpisano - „Sławetny Michał Stelmaszczyk, obywatel rolny, stanu miejskiego”. Początkowo rodzina Stelmaszczyków mieszkała w domu ojca Marianny Ciołkówny pod adresem Przy Rynku 37.

Kapłan

Na kapłana diakon Antoni został wyświęcony w 1844 r. mając 23 lata. Bezpośrednio przed objęciem parafii w Wilanowie pracował w parafii św. Antoniego Padewskiego na warszawskim Czerniakowie. Administrowanie parafią św. Anny w Wilanowie przejął 28 grudnia 1860 r. z rąk dotychczasowego proboszcza księdza Hipolita Dzierzgowskiego. W dniu 5 stycznia 1863 r. Naczelnik Powiatu Warszawskiego przesłał do parafii w Wilanowie pismo następującej treści:

„Zawiadamiam Dozór Kościoła we wsi Wilanowie, że prezentę na toż Beneficjum otrzymał od hrabiego ksiądz Antoni Stelmaszczyk Kommandarz rzezonego Kościoła i że Kommissja Rządowa zaakceptowała taką, zezwoliła na konieczną instylucję tegoż Duchownego na pomienione Beneficjum”.

Funkcję proboszcza wilanowskiego piastował do 1905 r. Był najdłużej sprawującym posługę duszpasterską na tym stanowisku w kościele św. Anny – posługiwał naszym przodkom przez 45 lat.

W Wilanowie

▲▲▲ Gdy ksiądz Antoni obejmował parafię diecezjalną piątą należną kościołowi wilanowskiemu wynosiła rocznie 1541 Złp i 54 gr. Płacili ją włościanie z Wilanowa, Powsinka, Zawad, Czerniakowa, Augustówki oraz Siekierki Małych i Dużych. Dodatkowo folwark powsinkowski dawał 11 korcy żyta w ziarnie. Z tej sumy proboszcz Wilanowski płacił proboszczowi parafii św. Elżbiety w Powsinie 24 Złp. „za grunta we wsi Powsinie obsiewane”, i proboszczowi parafii św. Aleksandra na Placu Trzech Krzyży 25 Złp. „jako podatek ofiarny dziesiątego grosza”.

Zaraz na początku swojego pobytu w Wilanowie, jeszcze przed Powstaniem Styczniowym, ksiądz Antoni zaznał inwigilacji i represji carskich. Mikołaj Pawliszczew, urzędnik carski, tak napisał w jednym ze swoich raportów w marcu 1862 r.:

„W tymże okresie zamieszek zeszłego roku, na patriotyczno-religijnym nabożeństwie, zaainspirowanym w imieniu włościan w posiadłości hrabiny Aleksandry Potockiej w Wilanowie, zbierano także wraz hrabiną składki pieniężne na ukryte cele. Znajdujący się w areszcie tamtejszy ksiądz (Antoni) Stelmaszczyk i syn lokaja J. (Julian) Kamiewski nie chcieli zeznać, dokąd zostały przekazane pieniądze z ofiar. Obaj zostali objęci tajnym nadzorem, przy czym Kamiewski został zwolniony z zaliczeniem mu na poczet kary odbytego aresztu”.

Świadczy to, że ksiądz Antoni osobiście zaangażował się w walkę o niepodległość naszej Ojczyzny.

Zaborca rosyjski nie tylko fizycznie prześladował Polaków, mających odwagę myśleć o zrzuceniu rosyjskiego jarzma, ale także uderzał w ich podstawy finansowe, nakładając różnego rodzaju kontrybucje i rekwirowując majątki.

„Stosownie do postanowienia J.W. Namiestnika Królestwa objawionego Kommissyji Skarbu w wypisie z protokołu posiedzenia Rady Administracyjnej z d. 29 Listopada (11 Grudnia) r. z. (1863 r.) Nr 27 986, na duchowieństwo Rzymsko-Katolickie Obrządku Łacińskiego w Królestwie Polskim nałożoną została na czas trwania stanu Wojennego Kontrybucja pieniężna w wysokości rocznej 12%”.

Pismem z dnia 9 maja 1867 r. skierowanym do proboszcza wilanowskiego księdza Stel-

maszczyka, Konsystorz Generalny Archidiecezyi Warszawskiej pozwolił na ekshumację zwłok sześciu osób należących do rodziny Potockich z kaplicy znajdującej się na cmentarzu parafialnym i pochowanie ich w kaplicy rodowej wzniesionego niedawno kościoła. Konsystorz upoważnił również księdza do poświęcenia tej kaplicy i odprawienia jednej Mszy świętej tylko w dniu pogrzebu.

Przebudowa kościoła i konsekracja

W czasie posługi księdza w Wilanowie dołączono przebudowy – rozbudowy kościoła parafialnego. Pomimo, że kościół od kilku dobrych już lat był gotowy do poświęcenia, represje po Powstaniu Styczniowym sprawiły opóźnienie tej uroczystości. Poświęcenia całego kościoła dokonano dopiero 4 grudnia 1870 r. w dniu odpustu św. Barbary. Tak tą uroczystość opisał dziennikarz „Przeglądu Katolickiego” w numerze z 22 grudnia 1870 r.

„Poświęcenia dopełnił delegowany z ramienia władzy Archidiecezjalnej, ksiądz Matelski kanonik i dziekan warszawski, proboszcz parafii św. Karola w Warszawie. Obrzęd ten odbył się, pomimo ostrej zawiści, przy licznych napływie wiernych i duchowieństwa, następującym porządkiem: Rozpoczął się poświęceniem kościoła o godzinie 10 rano, poczem kapłani z ludem udali się procesjonalnie do starego kościoła, skąd ksiądz kanonik metropolitalny warszawski, Budziszewski, przy asystencji duchowieństwa, procesjonalnie przeniósł w puszcze Najświętszy Sakrament i umieścił w wielkim ołtarzu. Tu dopiero zaczęło się nabożeństwo porządkiem zwykłym. Po pokropieniu wodą święconą, nastąpiło wystawienie Najświętszego Sakramentu w monstrancji, procesja naokoło kościoła i msza uroczysta. (...) Po nabożeństwie cnotliwa fundatorka przyjmowała w swym pałacu tak zgromadzonych kapłanów, jak i gości świeckich. Oby wszyscy, w których ręku Pan Bóg złożył hojne swe dary, umieli tak dobrze ich używać”.

W uroczystościach poświęcenia wilanowskiego kościoła, na zaproszenie księdza proboszcza Antoniego Stelmaszczyka i kolatorki hrabiny Aleksandry Potockiej, wzięło udział dwudziestu kilku księży m.in. Wyszyński z Powsina, Podbielski ze Służewa, Solarski z Czerniakowa, Kubin z Zernia.

Pełna konsekracja rozbudowanego kościoła nastąpiła dopiero w 1884 r.

Cuda Eucharystyczne

Świadectwa rzeczywistej obecności Chrystusa.

Rozpoczynamy nowy cykl artykułów o cudach eucharystycznych, które wydarzyły się w różnych miejscach na świecie. Cuda eucharystyczne to niezwykle wydarzenia, które od wieków są potwierdzeniem rzeczywistej obecności Jezusa Chrystusa w Najświętszym Sakramencie. Do dziś zanotowano ponad 130 takich cudów na całym świecie, z których wiele przyczyniło się do osobistych nawróceń wiernych.

Czym są cuda eucharystyczne?

Cuda eucharystyczne są wydarzeniami, w których Bóg w nadprzyrodzony sposób ujawnia prawdę o rzeczywistej obecności Swojego Ciała i Krwi w Eucharystii. W niektórych przypadkach Hostia przemieniała się w widzialne ludzkie ciało, a wino – w krew. W innych cuda przybierały formę unoszenia się Hostii, jej nienaruszonego stanu przez stulecia lub krwawienia. Wszystkie te wydarzenia miały jeden cel: umocnić wiarę wiernych w tajemnicę Eucharystii.

Przykładem może być cud z Lanciano (VIII w.), gdzie Hostia przemieniła się w fragment serca człowieka. Podobne wydarzenia miały miejsce w Bolsena-Orvięto (1263) czy w Buenos Aires (1996) i polskiej Sokółce (2008). Każdy z nich przypomina, że „Słowo stało się ciałem i zamieszkało między nami” – nie tylko w Betlejem, ale w każdym tabernakulum i sercu wierzącego.

Transsubstancjacja

Kościół katolicki naucza, że podczas Mszy Świętej w momencie konsekracji chleb i wino stają się prawdziwym Ciałem i Krwią Chrystusa. Ta tajemnica przeistoczenia, potwierdzona

przez Sobór Trydencki (1551 r.), odróżnia katolicyzm od innych denominacji chrześcijańskich. Dla katolików Eucharystia nie jest symbolem ani jedynie pamiątką Ostatniej Wieczerzy – jest rzeczywistą obecnością Chrystusa, Jego Ciałem i Krwią.

„Rzekł do nich Jezus: «Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Jeżeli nie będziecie spożywali Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie. Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym. Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a Krew moja jest prawdziwym napojem. Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim” (J 6,53-56).

Znaczenie cudów eucharystycznych

Cuda eucharystyczne są znakiem nadprzyrodzonej interwencji Boga w ludzką historię. Każde z tych wydarzeń umacnia wiarę w prawdę, że Chrystus jest rzeczywście obecny w Eucharystii. Są one świadectwem, że Bóg odpowiada na ludzkie wątpliwości i przypomina o nieskończonej miłości objawionej w tym sakramencie.

Cuda te miały również ogromne znaczenie w historii Kościoła. Wielokrotnie prowadziły do nawróceń i odnowienia kultu eucharystycznego. Zainspirowały ustanowienie uroczystości Bożego Ciała oraz pielgrzymki do miejsc cudów, takich jak Lanciano, Orvięto czy Siena, gdzie wierni do dziś oddają cześć Jezusowi obecnemu w Najświętszym Sakramencie

Eucharystia jako centrum życia duchowego

Eucharystia nie tylko umacnia indywidualną wiarę, ale także jednoczy Kościół jako Mistyczne Ciało Chrystusa. Przyjmując Komunię Świętą, wierni doświadczają najgłębszego zjednoczenia z Bogiem. Święty Tomasz z Akwinu, nazwany „Doktorem Eucharystii”, podkreślał, że sakrament ten przewyższa wszystkie inne, gdyż jest samym Chrystusem.

Cuda eucharystyczne są nie tylko znakami wiary, ale także wezwaniem do głębszego zrozumienia i umiłowania Eucharystii. Rozpoczynając ten cykl, zapraszamy Cię, Drogi Czytelniku, do odkrycia, jak te niezwykle wydarzenia zmieniały ludzkie serca, ukazywały chwałę Boga i przypominały o Jego nieustannej obecności w świecie.

We

► Oto tłumaczony na język polski tekst tego, napisanego po łacinie, najważniejszego dokumentu dla obecnego kościoła:

Wincenty Teofil Chościak POPIEL
z łaski Boga i świętej Stolicy Apostolskiej
ARCYBISKUP METROPOLITA WARSZAWSKI
Doktor św. Teologii, kawaler orderu św. Anny i św. Stanisława I-jej klasy

Wszem wobec i każdemu z osobna, kogokolwiek dotyczy lub w jakiś sposób dotyczyć może, oświadczamy i oznajmiamy, że My w roku od Wcielenia Pana 1884, dnia 27 lipca, który to dzień był niedzielą VIII po Zielonych Świątach, pokonsekrowaliśmy murowany kościół parafialny pod wezwaniem św. Anny Matki Najświętszej Marii Panny, Dekanatu Warszawskiego Naszej Archidiecezji, czyniąc to w asyście kleru i przy licznych udziałach wiernych, według rytu przepisanego w Pontyfikale Rzymskim.

W czasie uroczystej Mszy św. udzieliliśmy odpustu i wyznacziliśmy II niedzielę października, jako dzień, w który na przyszłość co roku należy obchodzić rocznicę konsekracji wymienionego kościoła z przywilejem uzyskiwania przez wiernych odpustu 40 dni pod zwykłymi warunkami.

Na dowód tego własnoręcznie podpisujemy niniejszy dokument opatrzony pieczęcią większą.

Dan w Warszawie dn. 28 lipca 1884 r.

- Wincenty

L.S.

Sekretarz / - / Fr. Gozdowski

Autorem artykułu jest p. Krzysztof Kanabus. Wstęp i śródtytuły zamieściła Redakcja. *Dokończenie artykułu w następnym numerze Klimatów.*

III Niedziela zwykła – 26 stycznia 2025 r.

1. Obchodzimy dzisiaj niedzielę Słowa Bożego.
2. Nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nim modlić się będziemy za naszych zmarłych, polecanych w wypominkach rocznych.
3. W tym tygodniu przypada 1 sobota miesiąca. W sobotę, 1 lutego Msza św. wotywna o Niepokalanym Sercu NMP zostanie odprawiona o godz. 7.00., a po niej Nabożeństwo Wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi.
4. Msza w języku łacińskim, ze śpiewem gregoriańskim zostanie odprawiona w dniu dzisiejszym, o godz. 20.00.
5. Zapraszamy na kurs dla narzeczonych „Radość i Nadzieja”, który w naszej parafii rozpocznie się 1 marca 2025 roku. Zachęcamy do wcześniejszego zapisywania się, ponieważ ze względu na warsztatowy charakter kursu zajęcia odbywają się w małej grupie uczestników. Szczegółowe informacje dotyczące kursu znajdują się na stronie internetowej parafii w zakładce sakramenty.
6. Zachęcamy do przekazania 1,5% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis” – numer KRS: 0000331641. Na stronie internetowej parafii udostępniłmy program do bezpłatnego rozliczenia podatku. Przypominamy, że nasza Fundacja poza działalnością charytatywną zajmuje się utrzymaniem zabytkowych obiektów znajdujących się na terenie naszej parafii.
7. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w styczniu w intencji: O Boże błogosławieństwo i opiekę Matki Bożej dla naszej Ojczyzny. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godzinie 12.30., w sobotę o godz. 7.30, w niedzielę o godz. 14.00.
8. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
  - we wtorek, 28 grudnia, wspomnienie św. Tomasza z Akwinu, kapłana i doktora Kościoła,
  - w piątek, 31 grudnia, wspomnienie św. Jana Bosko, kapłana,

- w następną niedzielę obchodzimy święto Ofiarowania Pańskiego, błogosławienie świec podczas każdej Mszy św.

Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

**26 stycznia br.
godz. 20.00**

Niedziela Słowa Bożego – Otwórz serce na Boże Słowo

Niedziela Słowa Bożego, ustanowiona przez papieża Franciszka, to wyjątkowy czas, który zaprasza nas do sięgnięcia po Pismo Święte – najważniejszą księgę naszej wiary. To dzień, który przypomina, że Boże Słowo nie jest zamkniętym tekstem historycznym, ale żywym przesłaniem, które może przemieniać nasze życie tu i teraz.

Czytanie Biblii to nie tylko poznawanie historii zbawienia, ale także spotkanie z Bogiem, który mówi do nas w codziennych sytuacjach, pociesza, prowadzi i inspiruje. W zabieganej rzeczywistości warto zatrzymać się, wziąć do ręki Pismo Święte i wsłuchać się w Jego głos – w ciszy modlitwy, w gronie rodziny czy podczas wspólnotowych spotkań.

Otwórz serce na Słowo, które daje siłę, nadzieję i światło na każdy dzień. Już dziś znajdź chwilę, aby przeczytać choć jeden fragment Biblii – może to być początek pięknej duchowej przygody. Niech Niedziela Słowa Bożego stanie się dla nas inspiracją, by sięgać po Pismo Święte nie tylko od święta, ale każdego dnia!

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis.

Galeria DZWONNICA

Zapraszamy
w styczniu i lutym br.

na prezentację prac malarskich
JOLANTY DUBIEL
i **ANDRZEJA WILKA.**

Intencja Różańcowa Kół Żywego Różańca

12.01.- 09.02.2025

Prośmy Maryję o pomoc
w dobrym przeżyciu
Roku Jubileuszowego,
abyśmy byli gotowi
odnowić w sobie
misję głoszenia Jezusa.